

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἠθροσεῖας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἔσωτερικῶς:		Ἐξωτερικῶς:		Ἐσωτερικῶ φ.χρ. 20.	
Ἐτησίαν . . . δρ. 8,—		Ἐτησίαν φ.χρ. 10,—		Φέλλα προηγουμένην ἑτάην, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος . . . 4,50		Ἐξάμηνος > > 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λ.π. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος . . . 2,50		Τρίμηνος > > 3,—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἰ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἰουλίου μηνός		Αἰ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἰουλίου μηνός		Ὀδὸς Ἐδουαίτου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον	
Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος		Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1910		Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 23	

ριμένω) Ἐθνηκὴ Ψυχὴ (εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖ τώρα νὰ λαμβάνῃ μέρος, ὡς ἀδελφὸς συνδρομητοῦ ἔχων ψευδώνυμον) Πόθητὴν Κωνσταντινουπόλιν (διὰ τὰς τρεῖς προτάσεις Μ. Μυστικῶν λεπτὰ 25· διὰ τὰς ἐπὶ πλέον 5 λεπτὰ ἢ λέξεις, ὅχι ἢ προτάσεις· ἐνόησες τώρα; τὴν διεύθυνσίν σου εἰμπορεῖς νὰ στελέησῃς δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν θὰ διαδιδάσῃς τὸ γραφεῖόν μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 25 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικά) Γυμνάσιον Ἰωαννίνων (ἔστειλα·) Ἐνδοξὸν Ὑδρῶν (ἔστειλα·) Βασιλίссαν τῶν Ζιζανίων (ἔστειλα·) Ρήγαν Φερραίων (ἡραία ἢ ἐκπληξίς σου) Ἐνα Σμυρναίων (καὶ βέβαια, γίνεται τίποτε χωρὶς κόπον;) Φιλέσημον Τρυγῶνα (ἐπιτρέπεται· φίλησέ μου τὰδελεφάκια) Τηλέμαχον καὶ Στέφανον Ν. (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Νικ. Γ. Καρ. (πολὸ καλὰ ἔστειλέ μου νὰ τὰς ἴδω) Προσεγγίζουσαν Ἐλευθερίαν (ἔχει καλῶς· εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις κατὰ μῆνα) Ψευδώνυμον (εὐχόμεαι περαιοτικά εἰς τὸν ἀδελφόν σου ἄραφί μου ἅμα ἡσυχίας) Στέφανον Δόξης (ἔστειλα·) Πάσχουσαν Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἡσυχίας) Ζέρουρον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Ὑπερήφανο Ἑλληγόπουλο (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἐρημὴν τοῦ Πραξιτέλους (ἔστειλα·) Ἀερόητον Ἀεωνίδαν (πῶς εἰμπορεῖ νὰ σοῦ πῶ ποῖός εἶνε;) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (τὰ ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Παιδί τῆς Ἀρχαίας (καλὴ ἢ ἰδέα σου καὶ ὅτι τὴν βάλω εἰς ἐνεργείαν) Τσακιστὴ Μεγμέτ (δὲν εἴπαμεν ὅτι ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται ὅλγα διὰ κλήρου;) Α. Σατηριάδου καὶ Ἐμμονουῆ Α. Τσ. (λάθος εὐκόλως ἐννοούμενον) Πτωχικὴν Καλύβην κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 25 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἰουλίου.

219. Δεξιόγραφος.
Ζῶον κραυγὴν με σύμφωνον
Καὶ ὀποριὰ ἐν ἐνώσῃ,
Ἱστορικὸς διάσημον
Πόλιν θὰ φανερῶσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λεϊλῆς Σουλτάνας

220. Στοιχειόγραφος.
Ἀπὸ φοβερὸν Τίτῆνα
Δύο γράμματ' ἀπαρτῶ
Καὶ ἀμείσις σου τὸν κάνω
Χρῆσιμο ὁτὸ μαγαρεῖο.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζιλιχῆ-Χανουμ

221. Ἀναγραμματισμός.
Ἐάν θέλῃς νὰ με λύσῃς
Ὡς θεῶν νὰ με ζητήσῃς
Τῶρ ἀναγραμματίσέ με
Κ' εἰς τὰς ὄρας ζητήσέ με.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰουλῆς Σκουροφόρας

222. Δημόδως πρόβλημα.
Τρεῖς ἐνδεκα, τρεῖς δώδεκα,
Τρεῖς δεκάπεντε κ' ἐνδεκα,
Ἐπτά κ' ὀκτώ καὶ δεκαοκτώ
Καὶ πέντε κ' ἓνα καὶ μισό.
Πόσα κάνουν;

223. Ρόμβος.
1.—Μέσ' ἔς τὸ βράβηρον θὰ μάθῃς
Πῶς τελειῶνω, πῶς ἀρχίζω.
2.—Στὸ σκοτάδι μου θὰ πάθῃς,
Λάμπρα-θάματα, σὲ μαυρίζω.
3.—Χρόνον ὄλωσ' νεοτάτων
Ποιητῆς ρομαντικῶς.

4.—Ἐν ἑκ τῶν ἐπισημάτων.
Ὅλ' αὐτὰ εἰς τὴν σειρά
Καὶ ὁ Ρόμβος μὴ χάρα
Θὰ γένῃ πραγματικῶς.
(Αἱ λέξεις μόνον ὀρίζονται.)
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰδεολόγου

224. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 8 = Ζῶον.
2 1 2 8 = Θεός.
3 6 1 7 3 = Αὐτοκράτωρ.
4 3 4 8 = Ζῶον.
5 7 8 = Νῆσος.
6 1 2 8 = Θεός.
7 1 4 8 = Θεός.
8 2 3 2 8 = Ληστής.
Ἐστὴν ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμάρνα

225. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος.
—Ἐάν καθίσῃ· φρόνιμα, μικρὴ Μάρτις, εἰς τὸ βράδυ, θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς κατὰ τί, πῶ ἕξω πῶς σ' ἀρέσει.
—Τί; τί; πῆς μου, Τασία μου!
—Μὰ ἔστ' εἶπα! δὲν τᾶκουσες;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐίμαι Σακωνθία

226. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τῶν ζητουμένων λέξεων ἂν λάβῃς τὰρχικῶ, τὸν ἥρωα ποῦ ἔγραψες, θὰ βρῆς στὰ μυθικά. Τὰ τρίτα καὶ τὴν γράμματ' ἂν βάλῃς στὴ γραμμῆ, Θεὸν τῆς ἀρχαιότητος θὰ κάμῃς στὴ στιγμή:
1.—Ἀναξ τῶν Βοζαντινῶν.
2.—Τέχνη τις ἐκ τῶν κοινῶν.
3.—Θεὸς εἶνε τῶν ἀρχαίων.
4.—Μία τῶν σεμνῶν Μουσῶν.
5.—Γνωστὴ πόλις Γαλλικῆ.
6.—Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
7.—Χώρα Ἀσιατικῆ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πηνελόπης Πατριδῶς

227. Ἀλληλοσύμφωνος.
ἦ-εοι-αι-η-υ-αι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσακιστῆ-Μεγμέτ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16
150. Θεμιστοκλῆς (Θέμις τό, κλεις.)—
151. Σπόρος-Πόρος.—152. Στρατὸς-ἄρτος.
153. Α Ι Ρ Ω 154. Ρ
Ι Ρ Ι Σ Κ Α Ι
Ρ Ι Ν Η Α Ρ Κ Α Σ
Ω Σ Η Ε Δ Α Ρ Η Ν Ο Σ
155-159. 1. Ἀνακία (καὶ ΑΙ ΚΑΚΑ...)
2. Μηλέα (τρεῖς ΕΛΗ Μόνον...) 3. Καρυά (ΑΥΡΑ Καθ'...)
4. Ἐλαία (τὰ ΙΑ ΔΕ-πτότατον...) 5. Ροιὰ (στρατ. ΑΙ ΟΡῶσι...)
—160. ΒΟΥΣ (Βραδύς, Ὀργιστός, Ὑγιής, Σκαίος.)—161. Φοδὸς τοὺς Ἀναγῶνας καὶ δῶρα φέροντας.—162.—Ἡ περὶ ὑπ' οὐδενός ἢ γαλήνη (ὑπ' ἐν τα-ὑπ' οὐδ' ἐν ὡς ἢ γὰ πῆ θῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν μικρόκοσμον τῆς Διαπλάσεως.
Ἀπὸ τὰ αἰματοδρεγμένα χρώματα τῶν ἀκρωρειῶν τῆς Ροδότης ἀπὸ τὴν ἱερὰν καὶ πλουσίαν εἰς πενήμους ἀναμνήσεις κοιλιάς τοῦ ἀγνοῦρου πατριωτισμοῦ, ἔνθα πᾶν τὸ Ἑλληγόφωνον ἡμιθᾶνές ἀπαδάξει ἐτι, τὴν Στενίμαχον, τὴν ἑλευτήν εἰς μνημόσυνα ἀνδρείων ὑπέρτερα, διαπερῶ με τ' ἀκοίμητον ὄμμα τῆς αἰμασοῦσης παιδικῆς μου ψυχῆς, τ' ἀδελφὰ πανελλήνια ἐδάφη καὶ χαρτεῖς ἐλάχιστος ἐν σμικρῆς ἐγῶ, πλὴν γνήσιος τηρητῆς τῶν Πατρῶν καὶ ἀπαίσιας περιφρονήσεως τοῦ βαρβάρου κνουτοῦ, πάντα καὶ πάσας δι' ἐνός Ἑλληνοκινεῖται «Γειά σας»!—Δούλειον ἤμαρ. (Γ, 81)
Ἄελλὰ Σουλτάνα, στείλέ μου τὴν φωτογραφίαν σου νὰ τὴν κάμω μαγικὴν εἰκόνα.—Ζωγράφος. (Γ, 82)

Ἰδρῶθι ἐν Χαλκίδι Σόλλογος ἢ «Νεολαία» πρὸς εὐρυτάτην διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφῆν ἀπόρων παιδῶν. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη πανταχόθεν. Μηνιαία συνδρομὴ λεπτὰ 50. Διεύθυνσις Ἀριστοτ. Παύλου ἢ Θεοδ. Θεοχάρην, μαθητῆς Σχολαρχεῖου, Χαλκίδα. (Γ, 83)

Συγχαίρομεν Χασανάκι διὰ τὸ ἀπονεμηθῆν αὐτῷ παράσημον τοῦ Τάγματος «Γαζουτενικῆς».—Ἡ Παρά. (Γ, 84)

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΑΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 20 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 184]

ΑΘΗΝΩΝ Ἀθ. Δημητρίου, Καλλιόπη Ε. Α-κίση, Εὐάγ. Γ. Παπανικολάου, Δημήτρ. Π. Κατράμης, Γ. Α. Καραμάνος, Θρασ. Ἀντωνιάδης, Θ. Κ. Κυριακίδης, Μιλλοῦσα Νικήτρια Ἑλλάς, Ἰωάν. Θ. Κενδρινῆς, Εὐγενία Π. Σαματινοπούλου, Στεφ. Δημητριάδης, Σπυριδίου Κ. Εὐμοροπούλου, Φλωρεντία Φ. Παπαδόπουλη, Ἰωάν. Σ. Σαφρατίης, Κούλα Γ. Βασιλειάδη, Α. Α. Ρικάκης (19 καὶ 20), Μιχ. Π. Μαθιάνος, Νίκος Μαρωνοπούλου, Ἀριστ. Α. Ἐμπεριόπουλος, Α. Α. Σακελλαρίου, Ἄννα Γ. Θεολογίτου, Ἀνδρομάχη Γ. Ναντιλιῶνου, Σαυρ. Α. Τσιτσάνης, Μαρία Γ. Πανοπούλου (19)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀριάνη Λεκοῦ, Ἐμ. Α. Τσιλιάνη, Θεοδόσιος Α. Λούνας, Αἰμίλιος Γ. Αραγάσης (19 καὶ 20) Ἀθανάσιος Μιχαήλας (19), Σαυρ. Κ. Κουρβενάκης (19 καὶ 20), Ἀθανάσιος Ἡλιακόπουλος, Ἰωάν. Π. Μασσιλιῶν (19), Α. Α. Νικολακόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΥ Ἡ Δ. Παπαλέξης.
ΒΟΛΟΥ Ἰωάν. Ν. Φυντικίσης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Στ. Γ. Κωστοπούλου (19 καὶ 20), Φούλα Γ. Ἀσιλίου, Ἀρ. Θ. Κουστομτζοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ Μιχ. Φλαμποπούλου, Δημ. Ἰωσ. ΚΟΡΙΝΘΟΥ Μιχ. Α. Τριτάκης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ Ν. Καρατζῆς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ Ν. Γ. Σαβίμης, Αἰσιδ. Η. Σιακῆς, Πηνελόπη Παπαγεωργίου (19 καὶ 20), Γεωρ. Α. Λαζανάς, Κων. Ζ. Μιχαήλας, Ἰωάν. Ἡλ. Δημιος.
ΔΕΥΚΑΛΙΩΣ Χρῆστ. Π. Κασλαράκης (19).
ΜΗΔΟΥ Ἐλίση Α. Μάλλη (19 καὶ 20).
ΠΑΤΡΩΝ Εὐάγ. Α. Τσιμπακοπούλου, Η. Ν. Παπανικολάου, Ἰωάννης Α. Μισσηγιάνης, Ἐλευθ. Π. Κίτσος.
ΠΟΥΡΟΥ Εὐάγ. Θ. Σακωνιάνης.
ΡΗΓΙΟΥ Νίκη Σαυτηρίη, Ἐλίση Χ. Νικολετοπούλου, Μαρία Ν. Βαζιλειάδη.
ΣΥΡΟΥ Κωνστ. Π. Ἀναγνωστοπούλου, Χαρίκλεια Α. Κλάδη (19 καὶ 20), Θεοδ. Ἀρ. Βιλιγιάνης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ Κωνστ. Ν. Μπαρῆρας, Στεφ. Ν. Μπαρῆρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Ἀριστ. Παύλου, Νικόλ. Μελισσογιάνης.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Χαρίκλεια Πεντακού, Παναῖα Ζουροῦνη, Ἐδνημία Κ. Μπαῖου, Χρῆστ. Γ. Παπαῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Ὀλγα Γ. Βράβου (19), Δημ. Σ. Σαλαμάρνα.
ΚΥΡΕΝΩΝ Ὁρχοῦλην Ἀκτίδα, Μιροβόλος Ἰτιά, Μαρμάρη Δημητριάδου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ρήγας Φερραῖος, Κ. Π. Αιμανδοῦρος, Κλωνίχη Σ. Ραφτάκη.
ΗΥΡΓΙΟΥ (Βουλγαρίας) Παν. Κ. Αιμανδοῦρος, Ζαχαρούλα Π. Αιμανδοῦρου, Μάρθα Τριανταφύλλου, Ὀλγα Κετασιῶνη, Ἐδνημία Πουλίου.
ΣΜΥΡΝΗΣ Ζενία Δημ.
ΣΤΕΦΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ροδοπία Ἑλληνοπούλα.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ Θεοδ. Χατζηγεωργίου.
ΧΑΣΚΟΒΟΥ Ἰωάν. Α. Χατζηγεωργίου, Σμαράγδα Α. Μιλοπούλου.
ΧΙΟΥ Ἀ. Π. Σαυμάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν εὐχόμενον ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὄνομα ἐπιθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν κατὰ αἰτίαν οἱ ἔξης τρεῖς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΣ, Πλατεία Κολωναίου 97 ἐν Ἀθήναις, ΚΑΛΕΡΝΙΚΗ Σ. ΦΑΡΤΑΚΗ, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Α. ΔΟΥΜΙΑΣ μαθητῆς Σχολαρχεῖου Ἀνακίου ἐν Πειραιῶν· καὶ ὁ μὲν πῶτος ἐνεργῶς δι' εἰς μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μὲν τριμηνίαν ἕκαστος. Πλοῦτον δρ. 2,20 αἱ ὅποια θὰ προστεθοῦν εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέκτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφίονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεκτον ἀντὶ δεκαλέκτου. (Ἰσημισθίον 10 παρὰ ἰσοδυναμί με 5 λεπτὰ ὅστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματισμοῦ 20 παρὰς).

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΝΟΠΡΑΚΤΗ ΤΟΥ ΔΙΣΚΗΜΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΠΕΛΙΟΥ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΧΡΥΣΗ, ἡ Ἀκτίδα τοῦ ἡλίου.
ΒΟΡΕΑΣ, ὁ Ἄνεμος.
ΜΙΑ ΓΡΗΑ χωριάτισσα.
Ἡ σκηνὴ παριστῆ εἰσοχικὸ δρόμο πῶ διασχίζει ἓνα δάσος. Τελειῶνι ὁ χειμῶνας καὶ ἀρχίζει ἡ ἀνοιξίς. Τὰ χιόνια λύνουν, τὰ πουλιὰ κελαδοῦν.
Ἡ ΧΡΥΣΗ εἶνε ἓνα ὄρατο ὀλόξανθο κοριτσάκι με γυλατὰ γυλατὰ μάτια. Φορεῖ κάτασπρα ρούχα καὶ σκουφάκι με χρυσοῦ ἀκτινωτό. Κάθεται ἐπάνω ἔς τὸ φράκτι καὶ τρώγει ἀπὸ τὸ χιόνι πῶ τὴν τριγυρίζει.
ΧΡΥΣΗ, μόνη:—Νὰ λοιπὸν πῶ ξαναγυρίζω ἔς τὴ γῆ! Εἶνε τόσος καιρὸς ἀφῶτου εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ καταπράσινο αὐτὸ δάσος!... Ἰῶς ἐπληττα κει-πάνω, ἔς τ' ἀπέραντα κενὰ διαστήματα! Ὁ πατέρας μου, ὁ Βασιλεὺς ὁ Ἥλιος, ἔχει κ' ἄλλες, πολλές-πολλές

κόρες, πῶ τες στέλνει νὰ ζεσταίνουν τοὺς πλανῆτες σου καὶ τὰ φεγγαριά του. Ἐμένα μ' ἔχει γιὰ τὴ Γῆ. Σήμερα τὸ πρῶτό μου εἶπε: «Χρυσή, πάρε τὸ φῶσμά σου καὶ προσπάθησε νὰ φθάσῃς ἔς τὴ Γῆ». Πετοῦσα, ὅλο πετοῦσα: ἀπὸ τὸν Ἰορμὴ εἰς τὴν Ἀφροδίτη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη εἰς τὴ Σελήνη, ἀπὸ τὴ Σελήνη εἰς τὴ Γῆ. Σὲ ὀκτὼ λεπτὰ τὸ ταξίδι μου τελειώσε. Ὅταν ἔφθασα ὅμως ἔστων ἀέρα πῶ κουκουλό-νει αὐτὴ τὴ σφαῖρα, εἶδα μπροστά μου σάν ἓνα τοῖχο ἀπὸ σύννεφα πυκνά. Ἐρῶ ἐγὼ πῶς τὰ κουβάλησε: ὁ μικρὸς κύριος Βορέας, ὁ ἄνεμος· πῶς ἄλλος; Τί παιδί, Θεέ μου, τί παιδί! Ἵρελλότερο δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐστὶ γῆ οὔτε ἔστων οὐρανὸ!... Εἶδα κ' ἔπαθα ὡς νὰ τρυπήσω ἐκεῖνα τὰ σύννεφα καὶ νὰ περάσω. Ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσα. Καὶ τώρα, τί ἄλλο νὰ κάμω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὄρα; Νὰ γοιδέσω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυμισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάμω νὰ

ξαναζήσῃ; Ἐ! μικρὴ μου λυγαριά, δὲ βαρέθηκες πῶ τὸν ὕπνο; Σπάσου νὰ σε κυττάξω! νὰ σε ζεστάνω!... Νά, νά! ὁ γυμὸς σου ἀρχισε νὰ ξεροκίονῃ καὶ χλωμὴ φλουδίτσα σου, ἡ παγωμένη καρδιά σου ξανακτυπᾷ, καὶ ἔστων ἀέρα μυρίζεσαι κατὰ πῶ προμηγὰ τὴν ἀνοιξί. Νά, νά, αὐτὸ εἶνε! (Τραγουδεῖ)
Ἐῦπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι Καλὴ μου λυγαριά, Σὲ λίγο χίλια θάχης Λουλούδια ἔστα χιλιά.
Ἐγὼ, ἡ Χρυσή, σὲ σφιγ- [γω] Μὲς ἔστὶ ζεστὴ ἀγαλιά Ἐῦπνα νὰ ἰδῆς τὸν ἥλιο, Νάκουσῃς τὰ πουλιά... Ἐῦπνα!
Ἡ Χρυσή.

(Με χροάν :) Μπα; ξύπνησες κηλόα; Δε στώλεγα; ... Αρχισες, βλέπω, να πετάς και βλαστούς... Μπράβο σου!... 'Αλλά κάθισες φρόνιμα τώρα... 'Ακούω ένα άσχημο κρότο... Σά μια ροκάνα στίς κορφές των δένδρων. 'Α! θά είναι ο Βορέας! Τη γνωρίζω εγώ τη ροκάνα του!... Φυλάξου, γιατί αν σ' εύρη στη μέση, σε μάδησε το κακόπαιδο. Νάτος κηλόα!

ΒΟΡΕΑΣ, ο άνεμος, ένα πολύ ζωηρό παιδί, εισβάλλει στή σπηνή με τη ροκάνα του. Τρέχει, πηδά, φωνάζει, κάμνει θόρυβο μεγάλο. — Έμπρός και γρήγορα!.. Μάρω!.. Φύλλα, κλαδιά, κουκουναρία των πεύκων, δρόμο! Μή στέκασθε ούτε στιγμή! Μή κάθεσθε στον ήλιο σαν τεμπέλιδες! Δρόμο! Καλέ, τί χελώνα που είναι αυτός ο κόσμος; 'Εγώ θά τον κάμω τώρα να πάση τα πόδια του! (Τραγουδεί:)

Ο Βορέας.

Ψηλά ψηλά στον ουρανό
Και πέρα στον ωκεανό,
Σε θάλασσες και σε στεριές
Σ' όλες του κόσμου τις μεριές,
Σά θύελλα πετάτε!
Τη ροδοδάκτυλη Αύγη
Που τη δοξάζει όλ' η γη
Νά εύρετε τρεχάτε!

Μπα, μπα! τί βλέπω; 'Η Χρυσή, ή βασιλοπούλα, ή Αχιτιά του ήλιου, έτίμησε και πάλι τη γη με την ευγενική της παρουσία; Πώς τα κατάφερες λοιπόν να περάσης από τόσα σύννεφα; Δεν έφραταζόμουν, αλήθεια, πως τα ροδοκόκκινα δακτυλάκια σου θα είχαν τη δύναμη να τα σχίσουν!

ΧΡΥΣΗ: — Και όμως, για να με βλέπης εδώ, θά πή πώς το κατώρθωσα. Νομίζεις πιά ότι εσύ είσαι στον κόσμο κι' άλλος δεν είναι! 'Εγώ όμως γνωρίζω κάποιον που είναι πολύ δυνατότερος από σε.

ΒΟΡΕΑΣ: — Αλήθεια; Και ποιος είναι αυτός ο κάποιος, αν επιτρέπεται να ρωτήσω;

ΧΡΥΣΗ: — Ο κάποιος αυτός είναι κάποιος. 'Εγώ!

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Εσύ; χά, χά, χά! (Γελά, πηδά, κιννά τη ροκάνα του.) 'Οχι δά! 'Εσύ! τί άστειό! 'Αφού λοιπόν είσαι τόσο δυνατή, έλα, άς πιαστούμε από τα δάκτυλα και άς ιδούμε ποιος θά τραβήξη τον άλλον άπάνω του.

ΧΡΥΣΗ: — 'Οχι, ευχαριστώ, δε μου χρειάζεται... Θέλεις όμως να βάλουμε ένα στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ: — Τί στοίχημα; Δεν ξέρεις λοιπόν πως εγώ αναποδογυρίζω τα μεγαλείτερα δάση;

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ τα ξαναφέρνω στη θέσι τους.

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Εγώ σηκώνω ως εκεί πάνω στα μεσουράνα, τα κύματα του ωκεανού άφορισμένα.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ μπορώ να τα καταβάσω.

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Εγώ βάζω στο κυνήγι τα σύννεφα.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ τα σκορπίζω.

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Εγώ σκεπάζω τη γη με χιόνια, που τα κάνω να χοροπηδούν σαν τρελλά.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ λύνω τα χιόνια σου.

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Εγώ σαρώνω τον κόσμο.

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ τον ξαναειδώνω.

ΒΟΡΕΑΣ: — Σκοτώνω εγώ!

ΧΡΥΣΗ: — Κ' εγώ δίνω ζωή!

ΒΟΡΕΑΣ: — Καλέ ιδέτε τί έγωισμό που τον έχει αυτό το κορίτσι!

ΧΡΥΣΗ: — 'Ο δικός σου δεν πάει παρακάτω με τη διαφορά πως εσύ άδικα καυχήσαι.

ΒΟΡΕΑΣ: — Βάζουμε στοίχημα λοιπόν να ιδούμε;

ΧΡΥΣΗ: — Μάλιστα. 'Εκεί πέρα, στα δρόμο, περνά μια φτωχή γρηούλα.

Τρέμει από το κρύο κι' είναι κουκουλωμένη με μια παληόγουνα. 'Οποιοι από τους δύο μας κάμνη τη γρηά να βγάλη τη γούνα της, θά είναι ο δυνατότερος και θά κερδίση το στοίχημα.

ΒΟΡΕΑΣ: — Πολύ καλά. Και θά έχη το δικαίωμα να τραβήξη ένα φτερό από τις φτερούγες του άλλου. Θά σε μάδησω, Χρυσή μου, και να το ξέρης!

ΧΡΥΣΗ: — Αυτό πιά θά το ιδούμε!

(Παρουσιάζεται ή ΓΡΗΑ χωριάτισσα)

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Ε, κυρά! Που την έλκεψες τη γούνα;

Η ΓΡΗΑ: — Με συμπαθάει ή ευγένια σου, μα εγώ είμαι τίμια γυναίκα. Αυτή ή γούνα είναι δική μου. Την έκαμα με το τουμάρι του τράγου μου, που πήγε και σκοτώθηκε μοναχός του, εδώ και δεκαπέντε χρόνια, κερατίζοντας δεξιά κι' αριστερά.

ΒΟΡΕΑΣ: — 'Ετσι ε; Καλέ τί μάς λές! 'Εγώ δεν τάκούω! Δική σου ή μή, θέλω τη γούνα. Δός μου τη! 'Ελα! αν δε μου τη δώσης με το καλό, θά σου την πάρω με τη βία. Και θά σε τρα-

γάκι... 'Η γούνα, βλέπεις... ΧΡΥΣΗ, την κιντάζει 'στα μάτια: — Ναι, βέβαια, ή γούνα... Και πως περάσες όλο το χειμώνα; Φαντάζομαι πόσο θά υπέφερες μ' εκείνα τα κρύα!...

Η ΓΡΗΑ: — 'Ε, όπως να πής! 'Εύλα εύρισκα στο λόγγο, μα το φαγι δεν ήταν τόσο άφθονο... 'Εσύ όμως φαίνεσαι πολύ καλό κορίτσι... 'Η καρδιά μου ξεπαγώνει και ξεστάνεται σά με κτυπάς έτσι με τα γλυκά σου μάτια.

ΧΡΥΣΗ: — 'Α μπα! είναι από τη γούνα... 'Αλήθεια, τί καλό πράγο που τον είχες, να σε ξεστάνη ακόμα, δεκαπέντε χρόνια μετά το θανάτο του!...

Η ΓΡΗΑ: — Ναι, βέβαια, δε σου

τάξω τόσο δυνατά, που θά μαδήση όλο το μαλλί της, και θά ιδής τις τούφρες να πετούν τριγύρω σου σαν τα χιόνια. (Την παίρνει.)

Η ΓΡΗΑ: — Βοήθεια! βοήθεια! Κλέφτες! ληστές!... (Σεφωνίζει :) Χωροφύλακες!... εδώ!...

ΒΟΡΕΑΣ (Την τρανιάζει:) — 'Ελα! Μου τη δίνεις ή όχι; Τη θέλω, σου είπα, και θά την πάρω! Βγάλ' τη γρηύρα! Βγάλ' τη, σου λέω!

Η ΓΡΗΑ, αντιστέκεται: — 'Οχι! όχι!... Ποτέ! ο πράγος ήταν δικός μου, σου λέω! 'Ασε με, κλέφτη, παραλόπαιδο. μάγκα, μή σε σκίσω με τα νύχια μου!

ΒΟΡΕΑΣ, την άφηνει: — Νύχια ή παληόγρηα! Ούτε γάτα!... 'Α! να γαθής! μ' αιώμάτους!... κακούργα!...

ΧΡΥΣΗ, πλησιάζει: — Λοιπόν, Βορέα; Πώς πάει το στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ: — Δεν έκαμα τίποτα! Καμμια θύελλα και κανένας άνεμοστρόβιλος δεν θάταν ικανός να νικήση αυτή την παληόγρηα. Πολεμάει σά λυσσαμένη.

Η ΓΡΗΑ, κουκουλώνεται με τη γούνα της περισσότερο: — 'Οχι! δε θά μου την πάρης, μάγκα! 'Αλλος τόσοσ να γίνης, δε θά μου την πάρης!... Βορρρ! τί κρύο που κάνει! παγώνει την καρδιά του ανθρώπου!

ΧΡΥΣΗ, κιννά τη γρηά ελαφρά στον άμο: — Κρυώνει πολύ;

Η ΓΡΗΑ: — Και τί σε νοιάζει εμένα; Μήπως μπορείς να με ξεστάνης; 'Ασε με ήσυχη, κορίτσι μου!

ΧΡΥΣΗ: — Πρέπει να είσαι ελομόναχη 'όν κόσμο, ε; Κανένας δεν θά σε νοιάζεται... Καυμένη γρηούλα!... 'Ε, πως πάς; ξεστάθηκες λίγο;

Η ΓΡΗΑ: — Λι-

'Η γρηά με τη γούνα.

λέω... καλή ή γούνα' μα το χειμώνα, 'στα μεγάλα κρύα, δε με ξεστάνει και τόσο' την άνοιξη πάλι πολλές φορές με μουσκεύει 'στον ιδρωτα.

ΒΟΡΕΑΣ: — Γρηά, το νου σου! είνε κλέφτρα, θέλει να σου πάρη τη γούνα!

Η ΓΡΗΑ: — Σώπα εσύ! ζιζάνιο! 'Εγώ το τουμάρι μου το φυλάω καλά. Και ξέρω να διακρίνω τους ανθρώπους από τα μάτια! Αυτή είναι καλό κορίτσι!

ΧΡΥΣΗ, την κιντάζει: — 'Το καλόδι σου θά είναι κρύο κ' ερημο' αλήθεια; γιατί δεν παίρνεις κανένα καλό κορίτσι να σε νοιάζεται; Θά σου κτένιζε τάσπρα σου μαλλιά, θά σε παρηγορούσε όταν θά ήσουν λυπημένη, θά παίζε μαζί σου όταν θά ήσουν χαρούμενη, θά σου έλεγε ώραία τραγούδια και θά κρατούσε τα παγωμένα χέρια σου μέσα 'στα δικά του τα χεστά. 'Ετσι δεν θά αισθανόσουν πιά κρύα την καρδιά σου!

Η ΓΡΗΑ, βάζει το χέρι της μπροστά σ'α μάτια της: — 'Α! πώς λάμπ' ή ματιά σου και πως ξεστάνει! 'Ως τα κατάβαθα της ψυχής μου μπάνει ζέστη, καθώς με κιντάζεις και μου μιλάς... Πφ! πφ! πως ξεστάθηκα!... 'Ιδρωσα! Δε μπορώ πιά να βαστάξω... θά βγάλω τη γούνα μου. Βόηθησε με! (Βγάζει τη γούνα της, ενώ ή Χρυσή την βοήθει.)

ΧΡΥΣΗ: — Βορέα, έχασες το στοίχημα! σου βγάλω ένα φτερό από τη φτερούγά σου!

ΒΟΡΕΑΣ, με κατεβαμένα μούτρα: — Ναι, έκέρδισες, το βλέπω. Μα δεν το χωρεί ο νους μου! 'Υπάρχει λοιπόν 'στον κόσμο κάτι τι δυνατότερο από τη δύναμη;

ΧΡΥΣΗ: — 'Ω, ναι! 'Η καλωσύνη! 'Ελα, γρηούλα! 'Εγώ για να σ' ανταμείψω, θά πλημμυρίσω τώρα το φτωχό καλυδάκι σου με όλοχρυσο φως! [Αύλαλα] (Παράφρασις).

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 5^η ΜΑΪΟΥ

'Αγαπητοί μου,

ΝΟΜΙΖΕΤΕ ότι ή επιστολή μου αυτή είνε η τελευταία; Διότι μεταξύ αυτής και της άλλης θά μεσολαθήση ή 5η Μαΐου. 'Η ήμερα δηλαδή, κατά την οποίαν ή ούρα του κομήτου του Χάλλεϋ θά έγγιση την γη. 'Εάν λοιπόν, όπως είπαν, ή συνάντησις αυτή θά είναι καταστροφική δια τον πτωχόν μας πλανήτην, όχι μόνον δεν θά σάς γράψω άλλην επιστολήν, αλλά και αυτήν α-

κόμε που σάς γράφω σήμερα, δεν θά την διαβάσετε καθόλου...

'Ε και να το ήξευρα, να ήμουν βέβαιος!... 'Αντι να είμαι τώρα κλεισμένος και να γράφω, θά έπήγαινα να χαρῶ όλίγην έξοχην εις την ώραίαν αυτήν άνοιξιάτικην ήμέραν, και ναποχαιρείσω τον κόσμον με τα λόγια του Διάκου: «Για ιδές καιρό που εδιάλεξε ο χάρος να μάς πάρη!...» 'Αλλά πως το θέλετε που δεν πιστεύω τίποτε από αυτά; 'Απεναντίας είμαι τόσο βέβαιος ότι θά διαβάσετε και αυτήν την επιστολήν μου, ώστε κατά το σύνθηες θά προσέξω να μην έχη ούτε έν τυπογραφικόν λάθος... Πώς, θά είπητε: είμαι άστρονόμος εγώ; και είμαι εις θέσιν να κρίνω ποιόι από τους άστρονόμους έχουν δικαίον: οι φοβούμενοι καταστροφήν ή οι προλέγοντες απλήν διασκέδασιν με τον κομήτην; 'Οχι βέβαια' αλλά πιστεύω εις την σοφίαν και αγαθότητα του Θεού. Πώς είναι δυνατόν να καταστρέψη εις μίαν στιγμήν τον ώραίον αυτόν κόσμον, επί του οποίου ύπάρχουν τα εκλεκτότερα των πλάσμάτων του, ή λογική ανθρωπότης; 'Υπεράνω των φυσικών νόμων, τους οποίους εξετάζουν οι άστρονόμοι, είναι ο Θεός. Και Αυτός κυβερνά, Αυτός διευθύνει τον χορδόν των τεραστίων σφαιρών, αι όποιαί τρέχουν εις το άπειρον.

Δεν εϊξεύρω πως είνε δυνατόν να σκέπτονται όσοι φοβούνται και όσοι τρελλαινοται από τον φόβον των όσάκις προλέγεται ή συντέλεια του κόσμου (και τώρα, με τον κομήτην του Χάλλεϋ πολλοί δυστυχεις έτρελλάθησαν). 'Αλλ' εγώ όμολογώ ότι περιμένο άνυπομόνως να περάση αυτή ή 5 Μαΐου, μόνον και μόνον δια να ήμφορσω... ναπολαύσω το θέαμα. Λέγουν δε ότι θά είναι κάτι σπάνιον, μοναδικόν. 'Ο κομήτης θά φαίνεται πλέον την νύκτα, μετά την δύσιν του ήλιου. Με την γιγαντιαίαν ούραν του θά διασχίξη όλον σχεδόν το στερέωμα. Τέσον λαμπρούς καιτόσον μεγάλους κομήτας δεν βλέπει κανείς καθημέραν... 'Αλλως τε το θαυμάσιον φαινόμενον θά είναι πλέον άμιγές κάθε φόβου. 'Ο κομήτης, ο όποιος έρχεται όλον προς την γην, θάπομακρύνεται τότε και θά μάς άποχαιρετά. Και ο κίνδυνος θά έχη πάλιν περάση δια έβδομήντα τόσα χρόνια...

Αυτας τας ήμέρας ο κομήτης φαίνεται μόνον το πρωί, εις την ανατολήν. Πρέπει να έξυπνήση κανείς από τας τρεις δια να τον ιδή. Μετά μίαν ώραν σδύνει. Το έπεχειρησα δύο φορές, αλλά και τας δύο ήβρα τον ούρανόν συννεφιασμένον. Πολλοί άλλοι όμως, εύτυχέστεροι, κατώρθωσαν να ιδούν τον κομήτην και να λάβουν μίαν ιδέαν της άγίας λαμπρότητος, την οποίαν θά παρουσιάση άργότερα εις τους κατοίκους της γης. Μία κυρία μάλιστα,

Και στήν κορφή μου άπάνω το στάχυ μου προβάλλει και κόκκοι, κόκκοι κι' άλλοι είναι κρυμμένοι εκεί και μέσ' ες αυτό το στάχυ με το χρυσό του χρώμα άνάλεστον ακόμα τ' αλεύρι κατοικεί.

Είμαι μικρός, το ξέρω, μα πλούτη έχω κρυμμένα και τρέφοντ' από μένα και πλούσιοι και φτωχοί' γιατί μέσα στοδς σπόρους εγώ είμαι κόκκος στάρι κ' έχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

ή όποια πολύ τον φοβόεϊτο, τον είδε και... έθεραπεύθη από τον φόβον της. Παρατηρούσα την ούραν του, διέκρινεν από πίσω άστρα.

— Τέσον άραιά και διαφανής είναι λοιπόν ή ούρα; έσυλλογίσθη. Και όμως αυτή λέγουν ότι θά σαρώση την γην. 'Αλλά τί σάρωμα είνεμπορεί να γίνη με τόσον άύλην σκούπαν;...

Ούτως ή άλλως, ή αλήθεια είναι, ότι φοβούνται περισσότερο τον κομήτην εκείνοι που δεν τον είδαν από εκείνους που τον είδαν. Τον άγνωστον έχθρόν τον φαντάζεται κανείς τρομερώτερον...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Μεσα στοδς τόσους σπόρους είν' ένας κόκκος στάρι' μάχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη! 'Αψήφιστα, το ξέρω, τα μάτια με κιντάζουν και δεν με λογαριάζουν ως και οι πειδο φτωχοί.

Είμαι μικρός που μόλις με πάνει ανθρώπου χέρι χωρίς καλά να ξέρη αν κάτι τι κρατή' τόσο μικρός που χάρω δεν πίνω διόλου θέσι και δίχως να πονέση το πόδι με πατεί.

Και στοδ πουλιού τα μάτια μικρός φαίνω' ακόμα, μ' άρπάζωμεν σιδ σόμα τα πειδο μικρά πουλιά. και το μικρό μερμηγκι άκούραστα με φέρνει στή μερμηγκοφωλιά.

Μεσα στοδς τόσους σπόρους τ' είν' ένας κόκκος στάρι; Μάχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη ν' αξάνω, να πληθαίνω, να διπλομεγαλώνω, τη ρίζα μου ν' απλώνω στο χώμα το τραχύ.

Και στην κορφή μου άπάνω το στάχυ μου προβάλλει και κόκκοι, κόκκοι κι' άλλοι είναι κρυμμένοι εκεί και μέσ' ες αυτό το στάχυ με το χρυσό του χρώμα άνάλεστον ακόμα τ' αλεύρι κατοικεί.

Είμαι μικρός, το ξέρω, μα πλούτη έχω κρυμμένα και τρέφοντ' από μένα και πλούσιοι και φτωχοί' γιατί μέσα στοδς σπόρους εγώ είμαι κόκκος στάρι κ' έχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

Και στην κορφή μου άπάνω το στάχυ μου προβάλλει και κόκκοι, κόκκοι κι' άλλοι είναι κρυμμένοι εκεί και μέσ' ες αυτό το στάχυ με το χρυσό του χρώμα άνάλεστον ακόμα τ' αλεύρι κατοικεί.

Είμαι μικρός, το ξέρω, μα πλούτη έχω κρυμμένα και τρέφοντ' από μένα και πλούσιοι και φτωχοί' γιατί μέσα στοδς σπόρους εγώ είμαι κόκκος στάρι κ' έχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

Και στην κορφή μου άπάνω το στάχυ μου προβάλλει και κόκκοι, κόκκοι κι' άλλοι είναι κρυμμένοι εκεί και μέσ' ες αυτό το στάχυ με το χρυσό του χρώμα άνάλεστον ακόμα τ' αλεύρι κατοικεί.

Είμαι μικρός, το ξέρω, μα πλούτη έχω κρυμμένα και τρέφοντ' από μένα και πλούσιοι και φτωχοί' γιατί μέσα στοδς σπόρους εγώ είμαι κόκκος στάρι κ' έχω μεγάλη χάρι κ' άπ' το Θεόν εύχη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΟΚΚΟΣ ΣΤΑΡΙ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Μετὰ μακρὸν χωρισμὸν, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος ἐπανενόσκει τυχρίως τὴν μικρὰν Ζινέτταν, τὴν ἀδελφικὴν του φίλην, μετὰ τὴν ἑποικίαν συνανεῖραφον πλῆθειον τοῦ βασιλέως τῶν βοημῶν Βοδῶγ. Ἡ Ζινέττα εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν Βοδῶγ νὰ πορεύη τὴν συνέτην τοῦ Τιάρκου, διὰ νὰ ληρομῶσῃ τὴν παρελθόν του ὡς βοημοῦ. Διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸν εἶδεν εἰς τὴν Βιέννην, δὲν τῷ ὠμίλησεν. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ ἂν ἦτο ἰσὺν αὐτὴ τὴν ὁποῖαν εἶδεν εἰς τὸν ἀνάθυρον:

—Ἐγὼ ἤμουν, ἐγὼ! ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, καὶ νᾶξεραι πῶσο λυπηθῆκα ἔταν σὲ εἶδα νὰ φεύγῃς, καὶ πῶσο μετανῶσα πῶ δὲν εἶ εἰς τὴν ἑξῆς πῶσο!

Ὁ βασιλεὺς Βοδῶγ ὑπέλαβε: —Εἰσθε καλὰ παιδιὰ καὶ οἱ δύο! καὶ θάναταιμειθῆτε ἀργότερα διὰ τὴν ὑπακοὴν σας!

Ὁ Τιάρκος διηγήθη κατόπιν ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀφῶτου ἐχωρισθῆ ἀπὸ τὸν Βοδῶγ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν συνάντησίν του μετὰ τὸν Ναπολέοντα, μετὰ τὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐφώτισε τὴν μορφήν τοῦ γέροντος.

—Αἱ ἐλπίδες μου πραγματοποιοῦνται γρηγορότερα ἀφ' ἧ ἐπίστευα, εἶπε. Παιδί μου, τὸ μέλλον ἀνοίγεται ἐμπρός σου λαμπρὸν, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι τὸ τέχνασμα μου ἐπέτυχε. . . Ἴδού, τῶρα εἶσαι ὑπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ μαθητὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Λυκείου. Εἰμπερὼ νὰ ποθῶν ἡσυχός, διότι εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων θὰ εἶναι ὁ προστάτης σου!

Ἐνῶ ἐγίνετο αὕτη ἡ συνομιλία, ἡ κυρὰ—Σαμπῶ, ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ, ἠτοίμασεν ἕν ὠραῖον πούντσι, καὶ ὅλοι ἐπιαν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς προόδου τοῦ Τιάρκου, ὑποτρόφου τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ βοημοῦ συνεπληρώθη, ὅταν ὁ Βοδῶγ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Ζινέττα μετὰ τῆς οἰκογενείας Σαμπῶ θὰ ἐπήγαιναν μετ' ὀλίγων νὰ τὸν εὐρουν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πεταλωτὴς θὰ ἐγκαθίστατο μετὰ τὸν πόλεμον νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα του.

—Ἀμὴ σεῖς, ἀφέντη; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θάλλεστε εἰς τὸ Παρίσι;

Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς καὶ ἀπεκρίθη:

—Ὁ βασιλεὺς τῶν Βοημῶν δὲν εἰμφορεῖ νὰ σταθῆ πουθενά. . . Ἄλλως τε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας πλησιάζει. . . Ὁ προορισμὸς του ἐξεπληρώθη. . .

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς αἰνιγματώδεις αὐτοῦ λόγους. Ἄλλα καλέσας πλησίον του καὶ ἐναγκαλισθεὶς μαζὶ καὶ τὰ δύο παιδιὰ, τοῖς ἔδωκε τὰς τελευταίας συμβουλὰς του.

—Μικροὶ μου φίλοι, τοῖς εἶπε, νᾶ ζωὴ πρόκειται νὰ γίνῃ, τῶρα διὰ σας. Πάει, τελειώνει αὕτη ἡ βοημικὴ ζωὴ, ἡ ἀπατρία, ἡ ἀλήθεια, πῶσο ἔκαμεν ἴσως εὐτυχίαν, ἀλλὰ πῶσο ἔπεφύλασσε θλιβερὰς ἡμέρας ἀθλιότητος δι' ἀργότερα. . . Ἡθέλησα, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, νὰ σας κάμω κάτι καλλίτερον ἀπὸ δυστυχισμένους καὶ περιφρονημένους Ἀτσιγγάνους.

Σῆνα, Τιάρκο, κατῶρθωσα νὰ σὲ προστατεύσω οἱ Γάλλοι διὰ νὰ γίνῃς Γάλλος. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται τῶρα, ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν σου, ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγὴν σου, ἀπὸ τὴν εὐφύιαν σου, νὰ προδεύσῃς. Ὁ δρόμος τοῦ μέλλοντος εἶνε ἐμπρός σου ἀνοιχτός. Σῆνα, Ζινέττα, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους σ' ἐμπιστεύομαι, θὰ σὲ κρατήσω ἕως ὅτου ὁ μικρὸς σου φίλος θὰ γίνῃ ἕνας λαμπρὸς ἀξιωματικὸς, ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ παντοδύναμον χερὶ τοῦ Ναπολέοντος χαρίζει πλοῦτην, τίτλους καὶ καμμίαν φορὰν στέμματα. Ἀργότερα θὰ τὸν πάρῃς ἄντρα σου, καὶ θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς ὅσον εἰμφορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

—Ὅσπερ λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Ζινέττα μετὰ δακρυσμένα μάτια, διότι τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ ἐπίσημον ὄψος μετὰ τὸ ὅποιον τοῖς ὠμιλοῦσεν ὁ γέρων; ὥστε λοιπόν θὰ μᾶς ἀρίστετε γιὰ πάντα; δὲν θὰ σας ξαναἰδοῦμε πιά ποτὲ;

Ὁ βασιλεὺς Βοδῶγ ἐσκέφθη ὀλίγον. Ἐπειτα διηνοῖξε τὸν μακρὸν του μανδύαν, ἐξέπερασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν του ἕν μετάλλιον δεμένον εἰς χρυσὴν ἀλυσιν, καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ζινέττας.

—Σοῦ δίδω, τῆς εἶπε, τὸ ἴδιον χρυσὸ νόμισμα πῶ ἔδωσα καὶ τοῦ Τιάρκου, τὴ νύκτα ἐκείνη πῶ τὸν ἀρίσαμεν εἰς τὴν μέση τοῦ δρόμου ἀναίσθητο. . . Θυμᾶσαι; . . . Καὶ τῶρα, συλλογισθῆτε καλὰ καὶ μὴν

ξεχάσετε ποτὲ αὐτὰ πῶ θὰ σας πῶ. Ὅταν θὰ εἰσθε εἰς τὸ Παρίσι, ἂν κανένας μεγάλος κίνδυνος σας ἀπειλήσῃ ποτὲ, εἴτε τὸν ἕνα σας εἴτε τὸν ἄλλον, θὰ πάτε εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, πῶ βρισκεται εἰς τὴν Πουασονιέρα, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον πῶ πηγαίνει εἰς τὸ χωριουδάκι Κλιβιανκούρ. Ἐκεῖ, θὰ δώσετε εἰς τὸν μετάλλιον αὐτοῦ τοῦ καταστήματος τὸν μετάλλιον πῶ φορεῖτε εἰς τὸν λαιμὸν σας, καὶ τὸν μετάλλιον αὐτὸ θὰ τὸ λάβω ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἶμαι. Πῶσο; Μὴ σας μέλη. Εἶναι δουλειὰ τῶν βοημῶν καὶ οἱ βοημοὶ ξέρουν πάντα πῶ βρισκεται ὁ βασιλεὺς Βοδῶγ. Μόλις λάβω αὐτὸ τὸ νόμισμα, θὰ ἐνοήσω ὅτι κινδυνεύετε καὶ θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ σας βοηθῶ. Ἐνοήσατε;

—Μάλιστα, ἀφέντη! ἀπεκρίθησαν συγχρόνως ὁ Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα.

—Λοιπόν, εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, εἰς τὴν Πουασονιέρα, κοντὰ εἰς τὸν Κλιβιανκούρ, μὴν ξεχνᾶτε! Καὶ τῶρα, παιδιὰ μου, πρέπει νὰ χωρισθῶμε. Καθένας ἄς τραβήξῃ τὸ δρόμον του. Θὰ ξαναταμωθῆτε εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπακούσω. Ὁ Τιάρκος ἠσπάσθη τὴν μικρὰν του φίλην, καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν κύριόν του, ἐξέκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν σκητὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμά.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ παγερὰν νύκτα, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο λυπημένος, ἤκουσε μίαν φωνούλαν ἢ ὁποῖα τὸν προέπεμπε τρέμουσα:

—Στὸ Παρίσι! Ἐστράφη καὶ εἶδε τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς Ζινέττας, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σβυνομένης πυρᾶς. Ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπεκρίθη μετὰ φωνὴν παλλομένη ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα:

—Στὸ Παρίσι! ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ (Ἐπειτα συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Παρακαλώντας μίαν Χελώνα τὸν Ἄετό, τοῦ λέει:—Μάθε κ' ἐμένα νὰ. . . πετᾷ! α—Μὰ δὲν τὸ βλέπεις, πῶσο γεννήθης ἔρπετό;

Τὴ μαζεμένη σου δὲν νοιώθεις τὴν οὐρὰ; Τὸ φαλακρὸ καθούκι σου χωρὶς φτερά; Ποιὰ, δὲν προβλέπεις, ὅτι νὰ πάθῃς συμφορὰ;

Τοῦ κάκου ὅμως! ἐκίνησε τὸν παρακαλεῖ, Τεντόνοντας ποδάρια, οὐρίτσα, κεφαλή, Τὴ χάρη νὰν τῆς κάνη, νὰ γενῆ πουλί. . .

Θυμῶναι τὸτ' ἐκεῖνος, καὶ μ' ὀρμή Στὰ νύχτα τὴν ἀρπάζει εἰς τὴν στιγμήν καὶ τῆς ἀφίνει ἀπὸ τὰ αἰθέρια τὸ κορμί. . .

Σὰν ὅλους τοὺς περὶφρονεῖς κ' αὕτη, Πῶ νὰ φαγοῦν, ἀπὸ ἔρπετά, ζῆτοῦν ἀητοί, Στὰ βράχ' ἀπ' τὰ φηλὰ κρεμοσανιζέται! Καί, σὰ σταμνὶν ὀψαμένο, θρυφάλλιζεται!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

«Νέα ζωὴ ἀρχίζει τῶρα διὰ σας. . . (Σελ. 192 στ. β)»

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δύο Γίγαντες.

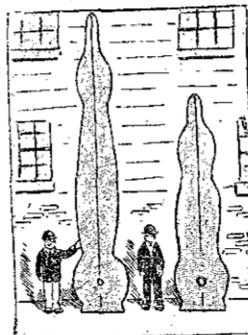
(Ἀνακοίνωσις τοῦ Ἀεροπλοοῦτου.)

ἀπλοῦστερα γίγαντας. Ὁ πρῶτος, γνωστότατος εἰς τὸ Λονδίνον, εἶνε Ἴρλανδός, ὕψους 2, 08. Ἐσχάτως κατετάχθη εἰς τοὺς Γρεναδιέρους τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς. Ἀλλὰ συνέβη κάτι ἀπροόπτον: ἡ σκοπιά του δὲν τὸν ἐχωροῦσεν! Ὁ ἄλλος εἶνε μαῦρος στρατιώτης τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ τοῦ Σουδᾶν καὶ ἔχει λάβη πολλὰ βραβεῖα ἀνδρείας. Τὸ ὄψος του εἶνε 2, 11. Περὶ ἀθλαδῆ τὸν συνάδελφόν του κατὰ 3 ἑκατοστὰ.»

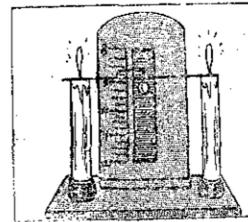

Τὸ μεγαλύτερον ὥρολόγιον τοῦ κόσμου.

Ἐτοποθετήθη ἐσχάτως εἰς τὸν πύργον ἐνὸς ἐργοστασίου τοῦ Jersey City τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τοὺς Κόλγκατ καὶ Σαν. Ἡ εἰκὼν μας παρουσιάζει τὸν μόνον τοῦ δείκτης τοῦ γίγαντα ὥρολογίου του. Εἰμφορεῖτε νὰ κρινετε περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἐξ ἀντιπαροβόλης πρὸς τοὺς πλησίον ἰσταμένους ἀνθρώπους, καὶ ἀπὸ τοὺς δείκτας πλέον ἐνοεῖτε τί περιφέρειαν θὰ ἔχη ἡ πλάξ καὶ ἡ μηχανὴ ἐν γένει!

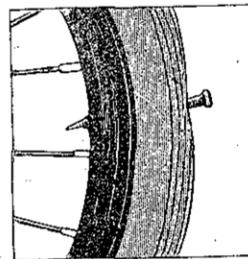
Καὶ τὸ ἀπλοῦστερον.

Καὶ αὐτὸ πῶ βλέπετε εἶνε ὥρολόγι. Τὸ ἐπενόησεν ἕνας γάλλος χωρικός, διὰ νὰ μετρᾷ τὰς ὥρας ἀπὸ τὰς ὀκτώ

τὸ βράδου πῶ ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποτελεῖται, καθὼς βλέπετε, ἀπὸ δύο κηρία καὶ ἀπὸ μίαν σανίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε σημειωμένοι αἱ ὥραι ὅπως οἱ βαθμοὶ εἰς τὸ θερμομέτρον. Ἐπὶ τῶν δύο κηρίων στηρίζεται ὁ μετάλλινος δείκτης, ὁ ὁποῖος ὀλονὲν κατεβαίνει ὅσον καιοῦνται τὰ κηρία καὶ περὶ ἡ ὥρα, τὴν ὁποῖαν ὁ εὐφυὴς χωρικός ἤμφορεῖ οὕτω νὰ βλέπη.

Δὲν εἶνε ρεκλάμα. . .

Κάτι περιεργότατον συνέβη εἰς ἕνα ποδηλάτην, εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ τροχὸς τοῦ δικύκλου του συνήτησεν καθ' ὅδον ἕνα καρφὶ μήκους 10 ἑκατοστῶν. Τὸ καρφὶ αὐτὸ ἐτρύπησε τὸ καουτσούκ, ἐχώθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀέρος καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀντυγῆς, χωρὶς νὰ ξεφουσκωθῇ τὸ καουτσούκ. Μάλιστα ὁ ποδηλάτης δὲν ἀντελήφθη τὸ συμβάν, παρὰ ὅταν ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι του!

Ὀπτικὸν παίγνιον.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ Μαρίας Ι. Χαϊδοπούλου)

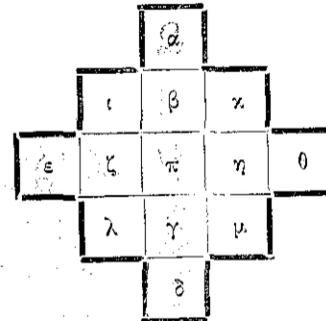

Πῶς ὁ καλόγηρος αὐτὸς θὰ πάρῃ τὸ χάπι του; Κρατήσατε ἐμπρός σας τὴν εἰκὼνα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν οὕτως ὥστε τὸ χάπι—τὸ μαῦρον σημάδι πῶ βλέπετε, — νὰντικρύξῃ τὴν μύτην

σας. Κυττάξετε τὸ ἀνεῶς, καὶ συγχρόνως πλησιάζετε σιγὰ τὴν εἰκὼνα εἰς τὰ μάτια σας. Προσέγγετε μόνον νὰ τὴν διατηρήτε πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον ὄψος, ὥστε, ὅπως εἶπαμεν, ἡ μύτη σας νὰ εἶνε ἀντικρὺ εἰς τὸ χάπι. Μίαν στιγμὴν θὰ τὸ ἴδῃτε νὰ γίνεταί εἰς τὸ στόμα τοῦ καλογῆρου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὡς νὰ τὸ σπρώχῃ μετὰ τὸ χερὶ του!

Ἀριθμητικὸν παίγνιον.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ)

Οἱ ἀριθμοὶ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 16, νὰ τοποθετηθῶν ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε εἰς τὸν σταυρὸν τὸν ἀποτελοῦμενον ἐκ τῶν τετραγωνιδίων **αβγδ** καὶ **εζπθ**, νὰ ἔχωμεν ἀριθμῶμα, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 36. Εἰς δὲ τὸ τετραγωνιδίον **ιθκλμ** νὰ ἔχωμεν ἀριθμῶμα κατὰ στήλας, καθέτως καὶ ὀριζοντίως, τὸν ἀριθμὸν 27.

Ἀθήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγορατὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμφορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ τοῦ ὁποῖον θαποταλεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἕν ἕτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἢ συνδρομητὴς θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 21 φυλλαδίου.

Αἱ σχηματιζόμεναί λέξεις εἶνε: Ἡρα, Μυθῶν, Μήδεια, Μίλων, Ἐρμῆς, Πηνελόπη, Σιωανίδης, Ἀρηάλαος.

Ἡ συλλαβὴ ΛΟ ἐτυπώθη κατὰ λάθος ΟΛ' ἀλλ' ἦτο ἀσήμαντον κ' ἐυκόλως ἐνοεῖται τὸ παρῶραμα, ὥστε δὲν ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ ματαιώσωμεν διὰ τοῦτο τὸ Παιγνιον.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κεφ Β

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Παιζε, ωμορφό μου αγέρι, με των δενδρών τα κλώνια τάνθηρά!

Κάμια τα φύλλα του δενδρού να άλλα- λοκτυπούνται, το κυπαρίσσι λύγιζε το υπερήφανο, ταπεινώνε τη λεύκη την πα- νύψηλη, τη ροδοδάφνη χτύπαε, τη ρο- δαλίη καρθένα, άγριε βορρηά!

Συντάρατε τα βάρη της ψυχής, αίχνε στήν καρδιά του πόνου τη χολή, τα- πείνωνε τον ισχυρό, λύγιζε τον υπερή- φανο, χτύπαε τη δειλή ψυχή, που τρέ- μει στο πέρασμά σου, άσπλαχνη δυστυ- χία! Χτύπα! Ποιός σε φοβάται, ποιός;

Ίδου τα στήθη όλα που προτείνονται. Έμπρός! αν νικηθούν και φονευθούν, καλά να πάθουν οι δειλοί, οι τρισοδειλοί! Αν όμως μείνουν άπαθείς, αν υπερήφα- νο δεχθούν τα πλήγματα σου, τετέλε- σται! Σύ, δυστυχία, έταπεινώθης, σύ, ή τοὺς πάντας ταπεινώσασα.

Και τότε... τί απόλαυσις θα είναι ή ζωή τους! Έμπρός! χτύπα! Για να σε συνειθί- σουν και να μη τρέμουν σαν διαβαίνης, οι δειλοί! Χτύπα! για να μάθουν έστε- ρα πώς να σε ταπεινώνουν!

Φύσα, φύσα, άγρομάλλε βορρηά, μ' άρέσει ν' αντικρίσω παντού τη ζωή, του βίου την τρικυμία! Έτσι μ' άρέσει!

Αργόκρινο

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΡΙΑ

Είχα μία μεγάλη άπορία: «Κάθε που- λάκι κλωσά τ' αυγά που θα γεννήση το ίδιο ή όρνιθα κλωσά και άλλων όρνί- θων αυγά. Διατί;» Όσοις κι αν ρώ- τησα δεν ήξευραν να μου ειπουν και μ' έστελλαν να ρωτήσω τές ίδιες!... Μα πώς να τές ρωτήσω που ούτε ή όρνιθες ξεύρουν Έλληνικά, ούτ' έχω όρν.δικά!

Ότην εποχή του Αισώπου που ώμίλουν τα ζώα Έλληνικά, δεν ευρέθη, βλέπετε, κανείς έξυπνος σαν κ' έμένα!

— Λοιπόν εις τα 1910 ό ποιητής Ρο- σταν έκαμε πάλιν τα ζώα να ώμιλούν... Γαλλικά! Δεν έχομεν πλέον καιρό για χάσιμο, έσοκέρφην, άρπαξα το Γαλλοε- λληνικόν λεξικόν του Βυζαντίου, κ' ένα και δύο στον όρνιθώνα, έμπρός στήν γερά κλώσσα, την μητέρα του Σαντε- κλέρ. — Μπόν ζούρ, μαντά Κλώσσα... Και διά να μη σάς τα πολυλογώ, έπειδή οι περισσότεροι από σάς δεν ξεύρετε Γαλλικά, τής ειπα την άποριάν μου.

— Κλού, κλού, κλού, παιδί των άν- θρώπων, άπήνησες γαλλικά και με με- γάλον θυμόν ή γερά κλώσσα, πρώτα

και μεις κλωσούσαμε ή κάθε μία μό- νον. τ' αυγά που έγεννούσε ή ίδια από την εποχήν όμως που άρχισατε σεις οι άνθρωποι να τρώγετε τ' αυγά μας. . . (έδώ έκαμε να δομήση κατ' επάνω μου, άλλ' έκαμα κ' έχω πώς θα τής τινάξω το λεξικό κ' έτσι κάθησε πάλιν στ' αυ- γά της.) έκάμαμεν συμβούλιον εις το ό- ποιον έλαβαν μέρος κ' άλλα πουλερικά, ή κοίτες, ή χήνες, οι Ινδιάνοι, και άπε- φασιόσαμεν κατά πλειοψηφίαν, διά να μη έκλείψουν αι φυλαί μας; να κλωσά ή μία και τής άλλης τ' αυγά... άχ, γιατί να μη ακούσωμε τές χήνες που έπρότειναν να τρώγωμε και μεις τα μικρά σας παι- διά... άλε βουζάν τώρα.

— Όρεβούαρ στον τέντζερε, μαντάμ κλώσσα!

Βασίλισσα των Ζιζανίων

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Κοιμήσου, ολόξανθό μου άγγελουδί, στήν κούνια σου έχω θα άγρυπνώ κι' ολόχαρο μικρό γλυκό τραγουδι 'ς τον ύπνο σου θα ψάλλω τον τερπνό.

Μπουμπούκι είσαι ακόμη μα λουλουδί θ' άνοιξης μυρωδάτο να γενής κοιμήσου, χαϊδεμένο μ' άγγελουδί, τον ύπνον σου δεν ένοχλεί κανείς.

Λατρυνή Στανροφόρα

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ

Όταν ό Προμηθεύς κατά διαταγήν του Διός ανέλαβε την κατασκευήν των ανθρώπων, παρετήρησε με φρίκην ότι ό πηλός δεν έφθανε ούτε διά τους μι- σούς. Έντρομος τότε σπεύδει προς τον άρχιμάρτορα Δία και ζητεί την συμβου- λήν του. Άλλ' ό Ζεύς δεν έσοκίζετο για τέτοια μικροπράγματα. — «Άφου, του λέγει, δεν φθάνει ό πηλός σου, πάρε τότε πέτρες, ξύλα, ζώα και ό,τι άλλο θέλεις, και φτιάξε μ' αυτά τα ζουδια τα πώς τά λές... (βλέπετε. ό μεγαλοδύναμος Ζεύς δεν έδινε πεντάρα για τα κτίσμα- τά του, άφου καλά-καλά δεν ήξευρε ούτε τα όνόματά τους)... Θα σε παρα- καλέσω μόνον, του λέγει, να μη με σκο- τίζης του λοιπού.»

Αυτό το «να μη με σκοτίζης», με τον τρόπο μάλιστα που έλέγθη, έσημαινε πολλά πράγματα και ήνάγκασε τον δυσ- τυχή Προμηθέα να φνήη άρον-άρον.

Άμέσως έδρασε εις έφαρμογήν την συμβουλήν του Διός, και ήχησε να φτιάνη άνθρωπος από έξλο, πέτρες, ντουβάρια, άλογα, όνους, λαγούς και λοιπά έμψυχα και άψυχα. Και έτσι έγινε ό κόσμος, και πολλοί από τους σημερινούς ανθρώπους κατάγονται από τους ένδοξους αυτούς προγόνους...

Έλπίδας Φτερούγιμα

Ο ΝΕΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝ

Πτωχή χωρική έδωκε το τέκνον της εις μίαν φίλην της να το περιποιήται, διότι αυτή θα έξεπατριζετο διά να έργασθή. Έπιστρέψασα μετά τινα έτη έξήτησε το τέκνον της, άλλ' ή φίλη της ήρηθή να το άποδώση, διατεινομένη ότι ήτο ιδι- κόν της.

Τότε αι δύο γυναίκες κατέφυγον εις τον Κατήν, ούτος δε διέταξεν όπως έκά- στη των δύο γυναικών λάβη το παιδίον και το σύρη συγχρόνως προς το μέρος της. Ούτω θα το έλάμβανε εκείνη, ή όποία θα κατώρθωνε να το άρπάξη από την άλλην.

Η άληθής μήτηρ κατ' άρχάς έδίστα- σεν ούχ ήτιον έλαβε την χείρα του τέ- κνου της μετά προσοχής και συγκινή- σεως, ένφ ή ψευδής ήρπαξε βιαίως την άλλην του χείρα.

Άμα το παιδίον υπό των δύο γυναι- κών συρόμενον έξέβαλε την πρώτην κρα- νύη πόνου, ή πραγματική μήτηρ το άφήκε, ένφ ή ξένη ήχησε να φωνάζη ότι ή αντίπαλος της ενίκηθη και ότι αυτή ήτο ή άληθής μήτηρ... Ό δικα- στής όμως, έννοήσας ποία ήτο ή άληθής μήτηρ, απέδωκε εις αυτήν το τέκνον της και έτιμώρησε την άλλην αυστηρώς....

Δεκαπενταετής Πλοίαρχος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Άπό στρατιωτικήν έκθεσιν: «Ό τραυματίας άπεβίωσεν εκ της πλη- γής της κοιλίας. Τούναντίον ή πληγή της κεφαλής εύρίσκεται εις πλήρη θερα- πείαν...» Ωραία θεραπεία!

Σημαιοφόρος Έλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ συμμαθητών: — Μα τί άμελής κι' αυτός ό Νίκος! Το στόμα δεν άνοίγει να πη μία λέξη! — Άπεναντίας, τό έχει πάντα άνοικτό.... γιατί όλο χασμουριέται!...

Ένομή υπό της Κεφαλληνιακής Αύρας

Ό μικρός Γιάννος ζυγίζεται. Έξαρνα έν- θυμείται ότι φορεί το καπέλο του. — Μπάλ! λέγει, αυτό είναι βάρος περιττό. Και βγάζει το καπέλλο του και... το θέτει υπό την μασχάλην.

Ένομή υπό του Ναπολιόντος Βοναπάρτου

Εις το μάθημα της Γαλλικής, ό διδάσκαλος συνειθίζει να λέγη: — Ecoutez, Georges, écoutez, Pierre, κλ. Και ό Κουφοκεφαλάκης: — Μα γιατί αυτός ό δάσκαλος μάς φωνάζει όλους κουτούς;

Ένομή υπό του Καλού Σαρμαίτου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΡΙΣΤΗ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Βραβεύθεισα υπό το ψευδώνυμον Ζιλζά-Χανούμ

Εις τον 113ον Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Διηγήματος και εις τον Μικρόν Διαγωνισμόν Λευκών Λέξεων.

[Ίδε Διάπλασιν 1909, σελ. 331, και 1910, σελ. 131.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, όδός Εδριπίδου την 4ην Μαΐου 1910

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΣ

Εις το σημερινόν φυλλάδιον δημοσιεύω μίαν θαυμασίαν μονόπρακτον κωμωδίαν του Τοπε- λίου. Είνε έμπνευσμένη από τον γνωστόν μύ- θον του Αισώπου, τον όποιον έμυθήθη και ό Γάλλος Λαφονταίν. Πολλά μιμήσεις και δια- σκευαί του μύθου τούτου έχοντες αλλά βεβαίως αυτή του Τοπελίου είναι ή ώραιότερα και ποιη- τικώτερα.

Ό Τοπέλιος (Topelius) ήτο μέγας Φιλ- λαγός ποιητής, ό όποιος άπέθανε τή 1898. Έγραψε πολλά βιβλία με ποιήματα, διηγή- ματα και δράματα διά παιδιά. Όλοι οι μι- κροί Σουηδοί τον γνωρίζουν και τον αγαπούν όσον και τον Άνδερσεν, του όποιου έδιαβά- σατε βιβλία παραμύθια. Μανθάνουν απέξω τους μύθους του και παίζουν εις τα Σχολεία τας κωμωδίας του.

Ό «Ήλιος και ό Άνεμος» έμπορεί να παιχθ ή εύκολώτα και εις το σπίτι και εις το Σχολείον (τόρα μάλιστα με τας έξετά- σεις, έλπίζω να χρησιμεύση πολύ.) Ό σκη- νικός διάκοσμος είναι άπλούστατος: μία σκηνο- γραφία παριστάσασ δάσος, που έφσικεται εύ- κόλως, ολίγη πρασινάδα, και τελειώνει. Όσον διά τας ένδυμασίας, και αύται δεν στοιχί- ζουν πολύ. Ίδου:

ΧΡΥΣΗ: Άσπρον φόρεμα με γαλόνια και ζώνην χρυσά. Ροδάκια κόκκινα. Καπελλάκι κόκκινον στολισμένον με άκτινωτόν (aureole) από καρτόνι και χρυσόχαρτον.

ΒΟΡΕΑΣ: Ένδυμασία στακτιά άνοικτή. Ζώνη καμωμένη από άλυσίδες σπασμένες. Λοφίδες από τουλί άνεμίζουσαι ολόγυρα. Σάρκα έπίσης από τουλί, έσχισημένη.... από τον άνεμον.

Η ΓΡΗΑ: Πτωχική φορεσιά χωριάτικη, βλάμη, και μία μεγάλη παληά γούνα τής

μαμμιάς, φορεμένη άνάποδα, ώστε το μαλλί να είναι απέξω. Έμπορεί να κατασκευασθ ή εκ του προξέρου και από προβίε. Λοιπόν έτοιμοι! Έμπρός! Τα τρία κτηρή- ματα και ή αύλαία άνοίγει. Καλή έπιτυχία!..

Μπράβο, Φαναριωτόπουλο. Το πρώτο σου γραμματάκι πολύ ευμορφ. Έλπίζω να μου γράφης συχνά σαν τον άδελφό σου.

Η Καρδιά Έλληνίδος έπήγε μίαν ημέραν εις έν όδοντοίατρείον. Εις το τραπέζι της αί- θύσης όπου έπριμενε, είδεν όλα σχεδόν τα περιοδικά. Έλείπε μόνον ή Διάπλασις! Αυτό της έκακοφάνη πολύ και ήρώτησε διατί δεν την λαμβάνουν. «Μα δεν έχομεν, τής ειπαν, παρά ένα παιδάκι έξ έτών. — Μπάλ! τί ση- μανίει; άπήνησεν ή Καρδιά Έλληνίδος. Μή- πως δε θα μεγαλώση; Να το έγγραφέτε. Και δεν θα είναι μόνον γι' αυτό. Την Διάπλασιν θα την διαβάξουν ευχαρίστως και όλοι όσοι θα έρχονται εις το ίατρείον.» Έτσι ό μικρός ένεγράφη, το ξεσπάθωμα έγινε, και ή αγαπη- τή μου φίλη έφυγε κατευχαριστημένη. . .

Και ό Μικρός Αργοναύτης έπίσης ξεσα- θώνει και πολύ ύπόσχεται πολλά. Και μελονότι δεν έβρε σωστά την λύσιν ενός Παιγνίου, πάλιν την έστειλε, μόνον και μόνον διά να δώση την δεκάρα του και να συντελέση εις το ξεσπάθωμα που γίνεται με τους έβδομαδιαίους Δεσφονισμούς. Να φίλος, μία φορά!

Ωραία ή έπιστολή σου, Γυιό του Ίσκιου. Άλλά διατί αυτά που μου σιέλλεις διά την Σ. Σ. Σ. τα γράφεις όλα μαζί εις το ίδιον χαρτί; Χωριστά το καθέν, ένα-ένα. Δεν έμ- πορώ να τα ντιγράφο, ούτε να τα στέλλω όλα μαζί εις το τυπογραφείον, ούτε να τα χω- ρίζω με το ψαλλάδι, άφου το χαρτί είναι γραμ- μένον και από πίσω.

Βλέπετε σημερον τα ψευδώνυμά σας, αγα- πητοί μου Άντώνι και Άλέξιε. Το πρώτον τον σας γράμμα μ' ευχαρίστησε πολύ. Να μου γράψετε συχνά και καθέννας σας χωριστά.

Χαρά τής Ελλάδος, φίλησ μου τον μι- κρόν Κέκον που σας ήγρε προχθές ένα ποτα- μόν διά τας Άσκήσεις κ' έπηρόσσε από την χαράν του. . . Ωραία μου περιγράψεις τας οικογενειακάς σας γαράς. Έτσι να καταγί- νε και να διασκοδίζετε. Όσον δε α το ψευ- δώνυμον του Κ. ειπέ του ότι έλαβα το γράμ- μα του και το φράγκον, άλλ' οχι και ψευδώνυ- μα προς έλλογήν και έγκρισιν. Τα περι- μένω γρήγορα.

Τι θλιβερόν άγγελμα μου άναγγέλλεται από τας Πάτρας! Άπέθανε ό αγαπητός μου συνδρομητής Μπέμπης Ι. Καραμανδάνης, το χαριτωμένο παιδί, ό άγγελος, το χαμράι των δυστυχισμένων γονέων του, των συγγενών και των φίλων. Τι δυστύχημα! Είνε από έ- κεινα, διά τα όποια ούτε να παρηγόρηση δεν τολμά κανείς. . .

Υπό την προεδρείαν του ένθουσιώδους φί- λου μου Έλπίδας Φτερούγιμα ιδρύθη εις την Δημητσάναν νέος Μικρός Σύλλογος ή «Αυγή» προς διάδοσιν του περιοδικού μας. Ευχαριστώ θερμώς και εύχομαι πρόσθεον και βραβείον εις το Ξεσπάθωμα.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

Η πρότασις του Έγγονου Αύτοκράτορος, ή δημοσιευθεισα εις το 21ον φυλλάδιον, εξα- κολουθει να προκαλή μεγάλην ένθουσιασμόν. Αυτήν την έδομάδα μου έγραψαν ότι την συμμερίζονται και μου έστειλαν τον έρανόν των πός έγγραφην άπόρων και οι έξής φίλοι μου: Έδελφι Μάλλον, Ούρανία Μολαή, Δο- ξασμένο Αρκάδι, Θραυσθεισα Καρδιά (με ώραιωτάτην έπιστολήν), Κορυθαίολος Έκτωρ, Άθανάσιος Έλλάς, Γ. Ι. Χατόπουλος, Φώ- τεις Α. Καρανικολός, Μαρίνα Α. Μάρκου, Πτωχική Καλήρη, Σεργών Ίον, Μικρός Αργοναύτης, Ποθητή Κωνσταντινούπολις, Φλογέρα του Βασιληά, κτλ. κτλ.

Άπό το προσεχές θάρξισω να δημοσιεύω τακτικόν Κατάλογον των εισφορών.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έργηρόνοια: «Τί είναι άληθεια» του Γορδιού Δεσμού. — «Τα Σπήλαια των πε- ρισσερών» τής Γλυκείας Έλλάδος. — «Άρα- νές τάλαντον» τής Νεανικής Φαιδρότητος. — «Η Έλθα» του Άθανασίου Διάκου. — Διά- φορα μικρά του Γυιού του Ίσκιου. Παϊδικά Πνεύματα διαφόρων, καθώς και Παιγνια.

Απογοώνιοντα: «Ανέκδοτον Δημάρ- χου» (γινωστόν) — «Στα κύματα τής θαλάσσης (κοινόν)» — «Η αυγή» (δεν πιστεύω να είναι του Δίκην) — «Ρωσική παράδοσις» (είνε του Τουργκένεφ και έδημοσιεύθη κάποτε εις την Διάπλασιν) — «Λή άόμη ή Έλλάς μας» (άτεχνον) — «Ζεϊφίς και Παρράσιος» και τα λοιπά, γνωστά, έκτός του όραίου Π. Πνεύματος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδην ψευδώνυμον έγκρίσεται ή άνωσούται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος αρ. 1. Τα έργονό- μενα ή άνωσούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνωσούν εις άόριστον, και όσα από α. εις κοίτισιν.]

Νέα Ψευδώνυμα: Παλμός τής Αίρας, κ. (Μ. Ι. Γ.) Δούρειος Ίηλος, α. (Α. Κ. Ι.) Αφρικανικός Ήλιος, α. (Α. Κ. Ι.) Γόρ- διος Δεσμός, α. (Α. Φ.) Υπολαίς, κ. (Α. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Όδελμία πρότασις δημοσιεύεται, αν δεν συνοδεύει- ται υπό του άνωσούμενου ως έξής: Διά τας πρώτας τρεις πρότασεις ένδυσον φύλλον ίσπεύα 25. Διά τας έπεί- κληον υπό αυτου φύλλον, 5 λεπτά ή λιγές. — Προτείνω μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον διά τας πρώτας, πώς τους έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον ίσχύον διά το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται. — Ό έντεσ παρατη- ρήσεις άνωσίδος σημαίνει πώς τετραδιά δεν άνωσούθη- σεν έντεσ ό προτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλ- λάξουν: ή Φλογέρα του Βασιληά (0) με Σκληρή Σκληρία, Θραυσθεισαν Καρδιά, Σβηστό σας Καυδήλι, Μασκότι, Ξανθήν Μουρομέ. — ή Ένδελία του 21 (0) με 25ην Μαρίτου, Γαλανήν Στανροφόραν, Πάριν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Έμψην του Πραξιτέλους (εις την Άκρο- στιχίδα, όταν έρεσθη ή ζητουμένη λέξις, ή λύσις θεωρείται έρθη, και δεν πειράζει αν λεί- πουν μία ή δύο από τας βοηθητικάς) Ρήγαν Φεραόταν (μα που να προσέχω και εις αυτά! ως είναι, εις το προσεχές θα δημοσιεύη το Π. Πνεύμα σου όπως είναι) Κούλαν Γκ. (βεβαίως έμπορείς στείλε ό,τι θέλης) Φλογέρα του Βασιληά (έστειλα) Έγγονον Αύτοκράτορος (χ:ίμα, δλ' αύτά τα Π. Π. είναι δημοσιευμένα εις παλαιούς μου τόμους) Ποθητήν Κωνσταν- τινούπολιν (έξήφθησαν δέν πειράζει) Ωραϊαν Άμαζόνα (ευχαριστώ πολύ και διά τας ένεο- γείας κ' δι' όσα γράφεις αι παραγγελίαι σου έξετελέσθησαν) Τσακίτην Μεχμέτ (ευμορφα- τά λές δι' αυτό το συλλαλητήριον) Ένώγ- γελον Γ. Π. (όχι, οι μη συνδρομηταί δεν έμ- πορούν να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν των Άσκήσεων) Ένδελια του 21 (άφου λου- κών βλέπης τόσο καλώς διαβάσεις, μη παύης να ένεργής βεβαίως αν έγγραψουν αυτοί θα είναι ξεσπάθωμά σου) Έμψην Ζακυνθία (είδες τί καλά; παντού τώρα εις όλην την Έλλάδα και εις τα πλησιέστερα μέρη του Έξωτερι- κού, το φύλλον μου κυκλοφορεί το Σάββατον στείλε μου το ποιημάτιν να το ιδώ) Μου- τσον του Άβέρωφ (νόμιμα οχι! δέχομαι ό- μως γραμματόσημον όθωμακόν προς 20 λε- πτά το γρόσι) Έλληνικόν Είφος (έστειλα τό «Υπερ Πατριδος») Δόκτωρα Κουκ (έστειλα: πώς έπέρασε εις τον Πύργον;) Άδαντα

